

2018 NAGYBŐJT

HÍRLEVÉL

Egyházmegyei Katolikus Iskolák Főhatósága

5. évfolyam/1.

Isten sajátos vezetése

Megkértem Istent, hogy vegye el a büszkeségemet,
de Ő azt mondta: nem.

Azt mondta, hogy a büszkeséget nem Ő veszi el,
hanem nekem kell feladnom azt.

Kértem Istentől, hogy fogyatékos gyermekem legyen egészséges,
de Ő azt mondta: nem.

Azt mondta, hogy a lelke egészséges,
a teste csak átmenet.

Kértem Istent, hogy adjon nekem türelmet,
de Ő azt mondta: nem.

Azt mondta, hogy a türelem a megpróbáltatás mellékterméke,
nem kapni, megszerezni kell.

Kértem Istent, hogy adjon nekem boldogságot,
de Ő azt mondta: nem.

Azt mondta, csak áldását adhatja,
a boldogság rajtam múlik.

Kértem Istent, hogy kíméljen meg a fájdalomtól,
de Ő azt mondta: nem.

A szenvedés eltávolít a világ dolgaitól
és közelebb visz Hozzá.

Kértem Istent, hogy adjon lelki fejlődést,
de Ő azt mondta: nem.

Azt mondta, hogy a fejlődés az én dolgom,
de hajlandó megmetszeni, hogy gyümölcsöt hozzak.

Kértem Istent, hogy segítsen másokat szeretni,
úgy, ahogy Ő szeret engem.

Erre azt felelte: látom, már kezdéd érteni.

A böjt

A böjtöt sokan hajlamosak arra korlátozni, hogy nem esznek, vagy nem tévéznek. Ez is fontos, de van még számos módja, hogy a böjti készületünkben gyakoroljuk az önfegyelmet.

1.

Adj a családnak egy adag szeretetet minden nap!

2.

Tartózkodj a dühtől és gyűlölettől!

3.

Tartózkodj mások megítélésétől!

Mielőtt ítélsz, emlékezz arra, hogyan tekint Jézus a mi hibáinkra.

4.

Tartózkodj a csüggedéstől! Tarts ki Jézus ígérete mellett, hogy az Ő terve tökéletes a Te életedre.

5.

Tartózkodj a panaszkodástól! Amikor panaszkodni készülsz, csukd be a szemed, és idézd fel azokat a szép pillanatokat, amikor Jézus örömet adott szívedbe.

6.

Tartózkodj a megbántástól, elvárástól!

7.

Azon legyél, hogy megbocsáss mindazoknak, akik megbántottak valamivel!

Ha így próbálunk élni, megtapasztaljuk Isten áldását, Isten újjáteremtő érintését.

**Mindennapok
nagyböjtben.**

lelkigyakorlata

Nagyböjt kiadványunk segítségével egy rendhagyó lelkigyakorlatra hívjuk a testvéreket.

Egy mélyebb Istenkapcsolatra szeretne elvezetni bennünket ez a lelkigyakorlat. A napi evangélium a lámpás a lábunk előtt, hogy vezessen bennünket. Az Ige testté lett, így jött közénk. Az Isten az Igén keresztül jött el hozzánk. Mi is az Igén keresztül tudunk eljutni hozzá. Ő az Út, aki elvezet bennünket Istenhez. A 23.zsoltár egy-egy sora, arról való napi elmélkedés vezet bennünket

előre ezen az úton. Egy metodista lelkipásztor könyvét elhasználva kérdezzük meg magunktól ebben az időszakban. Valóban az Úr a pásztorom? Pál Feri atya gondolatai segítenek bennünket a meghitt Istenkapcsolat kialakításában. Hozzunk döntést, hogy minden nap imádkozunk és olvassuk a napi igét. Nyissuk meg a szívünket ezekben a hetekben. Meg fogjuk tapasztalni, hogy az élet tele lesz csodákkal...

Hogyan éljük ezt a *mindennapok lelkigyakorlatát*? A reggeli imában elmélkedjük át, hogy ez az ige, hogyan lesz „*nagyszerű lámpás lábam elé*” a nap különböző helyzeteiben, sajátosan a nehézségekben. Ha kicsit mélyebben átgondoljuk a választott igét, látjuk, hogy majdnem minden ige képes életem minden cselekedetéhez fényt adni – az Istennel való egyesülésre (a Vele egyesült cselekvésre) hívni. Napi megállásainkban, egy-egy cselekedet előtt vagy ima közben igyekezzünk átgondolni: vajon ez az ige most mit jelent számomra, milyen fényt ad következő órához, cselekedetemhez? Jó lenne, ha nagybőjt folyamán többször - akár hetenként - le tudnátok ülni megosztani a tapasztalatokat; hogyan sikerült megélni az igét. A kiadványt minden iskolánkba eljuttatjuk, illetve letölthető az EKIF honlapjáról.

23. Zsoltár.

*Az ÚR az én pásztorom,
nem szűkölködöm.*

*Füves legelőkön terelget,
csendes vizekhez vezet engem.*

*Lelkemet felüdíti,
igaz ösvényen vezet az ő nevéért.*

*Ha a halál árnyéka völgyében járok is,
nem félek semmi bajtól,
mert te velem vagy: vessződ és botod
megvigasztal engem.*

*Asztalt terítesz nekem ellenségeim
szeme láttára.
Megkened fejemet olajjal, csordultig van
poharam.*

*Bizony, jóságod és szereteted kísér
életem minden napján,
és az ÚR házában lakom egész
életemben.*

Keresztút a családban

I. Pilátus halálra ítéli Jézust.

A család a legszigorúbb ítélkező hely. De melyikünk Pilátus, és melyikünk Jézus? Minden helyzetben más és más. Uram! Ha Pilátusként igazságtalanul ítélkeznék családtagjaimról, juttasd eszembe, hogy semmi hatalmam, semmi tekintélyem, semmi jogom nem lenne, ha nem kaptam volna tőled, akár a házasság szentségében, a szülői tisztségben, vagy a gyermek jogán. De ezt nem hatalmaskodó (basáskodó) uralkodásra, ítélkezésre és zsarolásra kaptam, hanem a szeretet féltő, gondoskodó és a másikkal törődő irgalmasságára. Szeretneim felemelésére, és nem lesújtására. S ha én vagyok, Jézusom, akit a család ítélete sújt, add, hogy a te türelmeddel viseljem ezt. Ne vágjak vissza, ne sértődjek vérig,

ne essek kétségbe, hanem a tőled tanult alázattal fogadjam, érted és értük.

II. Jézus vállára veszi a keresztet.

Minden családnak van saját keresztje. Minden családtagnak is van saját keresztje. Merjük-e felvenni és egymásért hordozni? Uram! Sokszor nehezemre esik a családban a másik elfogadása, rossz szokásainak, hangulati kitöréseinek és önző viselkedésének elviselése. Mindez nehéz keresztet jelent számomra. Jobb lenne

lerázni magamról és nem venni róla tudomást. Elmenekülni előle. De hát nem azért helyeztél ebbe a családba, hogy idegenül és ridegen elzárkózzam mindentől, ami számomra kellemetlen, sőt azt akarod, hogy veled együtt felvegyem családjunk keresztjét. Számomra a családom elfogadása lesz az üd-

vösség útja, még ha sokszor keresztet is jelent.

III. Jézus először esik el a kereszt súlya alatt.

Az élet terhe engem is földre sújt. A család néha nyomasztó teher. Én is hányszor vagyok teher családom számára. Ha mellettem elesik valamelyik családtag bűnével, gyarlóságával, vajon nem tekintek-e rá úgy, mint a farizeus: *"Én bezzeg nem vagyok ilyen! Saját maga okozta, viselje is a kínját!"* Meglátom-e, hogy benne te estél el Jézusom? Mert akkor nem lehetek részvétlen iránta, még ha a családi kötelék nem is indított volna együttérzésre. Amikor én esem el, mennyire várom, hogy

fölsegítsenek! Vagy elfogadom-e egyáltalán, hogy segítségemre sieszenek? Nem zárkózom-e magamba bűneim önérzetével, mondván: majd én magam megjavulok, majd

én magamtól fölkelek? Segíts megérteni, Uram, hogy egymás nélkül nem jutunk tovább családuink keresztútján sem.

IV. Jézus szent anyjával találkozik.

Az anyák fájdalmának állomása ez. Az anyák titkának állomása ez. Az anyák sorsának megszentelése. Az anya a szíve alatt hordott magzatot fájdalommal hozza világra. De fájdalomra örömmel fordul, amikor meghallja gyermeke sírását. Ez az első titka az anyáknak. Szívük aggódó fájdalommal van tele, amikor látják gyermekük betegségét, fájdalmát, lelki gyötrődését, ahogy mások bántják gyermeküket... Édesanyánk úgy tud mellettünk lenni, hogy néma jelenléte is gyógyít, vigasztal. Ez az anyák másik titka. De az anyák legnagyobb fájdalma, ha elveszítik gyermeküket.

Nemcsak ha meghal, hanem ha bűnben él, vagy ha hátat fordít a szülői szeretetnek. Ám az anyák még ilyenkor sem hagyják magukra gyermekeiket, lélekben utánuk mennek, és az első szóra visszafo-gadják őket. Ez az irgalmas, megbocsátó szeretet az ő legnagyobb titkuk. Ne éljünk vissza evvel, de ha kell, éljünk vele!

V. Cirenei Simon segít vinni Jézusnak a keresztet.

Ez a családapák állomása. Az apák áldozatának megszentelése. Itt megérthetjük az édesapák keresztthordozását. A családjáért dolgozó apa szeretete és felelőssége Isten szemében is nagyjelentőségű. Hiszen a teremtő Atya saját gondoskodó jóságát oltotta az apák szívébe. A munka fáradságát és örömét szenteli meg, ha nemcsak családjáért teszi, hanem Jé-

zusért is. Cirenei Simon fiai a Szentírás szerint követték apjukat a Krisztuskövetésben. Ez a nagy titka ennek az állomásnak, amelyet először még a Cirenei sem értett meg. Ezért vonakodott a kereszttől. Csak akkor kívánhatja egy szülő gyermekétől, hogy vallásos legyen, ha először ő maga jár Krisztus nyomában. Csak akkor teljesíti szülői gondoskodását, ha gyermekei legdrágább kincsével, jövőjük legfontosabb mozzanatával is törődik: a gyermekei lelkével és az örök üdvösségével. Ettől a kereszttől nem szabad vonakodnunk!

VI. Veronika kendőt nyújt Jézusnak.

A kendőt nyújtó szeretet állomása ez. A leleményes szereteté. A Krisztus arcát lelkünk kendőjére másoló szereteté. Milyen eszközte-lenül élt és tevékenykedett Jézus. Megmutatta, hogy nem kell sok do-

log, nem kellene drága eszközök, hogy szívünk szeretetét egymásnak kifejezzük, jelezzük. Mindig akad egy kendőnyi dolog a házban, hogy a családtagok könnyeit letöröljük, bánatát, fájdalmát enyhítsük. A szeretet leleményes, hirdeti Szent Pál a Korintusi levélben. Csak ne legyünk érzéketlenek mások iránt. Ne rejtőzzünk el önzésünk csigaházába. Ne sajnáljunk egymástól egy kendőnyi időt, szeretetet, hogy Krisztus arca kirajzolódhasson lelkünk kendőjén!

VII. Jézus másodszor esik el a kereszt terhe alatt.

A viszonzatlan szeretet titkának állomása ez. A viszonzást nem váró szereteté. Nem a kamatozó szereteté, hanem a Pazarlóé. Hányszor nyomnak földre azok a fájdalmak, amelyeket szereteteimtől kell elszednem. Mert ha ellenségeim ten-

nék ezt velem, azt még elviselném, mondja a zsoltáros is, de hogy a barátaimtól, sőt családtagjaimtól kapom, az lesújt újra. Sokszor fáj a viszonzatlan szeretet, a hálátlan-ság és a gyermek részéről elfelejtett sok sok szülői áldozat. Az évtizedek együttléte után eldobott házastársi hűség. A magukra maradt idős apák és anyák reménytelensége. De Jézust is éppen azok hagyták el, akiket szeretetével legjobban kitüntetett. Ő is beleroskadt ebbe, de aztán újból felállt és továbbment, hogy megtanítsa: a szeretetért sohase várj hálát és viszont szeretetet, mert a szeretetet nem kamatoztatni kell, hanem pazarolni!

VIII. Jézus szól a síró asszonyoknak.

A könnyek hatalmának állomása ez. A sírás titkának megfejtése hangzik el itt. Nemcsak az asszonyoknak

szól Jézus szava: „*Sírgatok magatok és gyermekeitek miatt!*” Magunk miatt, mert hűtlenek voltunk Istenhez, hűtlenek voltunk társunkhoz, nem szerettük eléggé a ránk bízottakat, mert saját vágyainkat akartuk mindenáron megvalósítani, mert féltünk önmagunkat egészen odaadni. A gyermekek miatt, akiket nem vállalunk világra hozni, akiket eldobott, elhagyott az önzés vagy félelem, akiket nem vártak szeretettel a szülők, akiket most se szeretnek a családban, akiknek lelkével nem törődik senki. A könny nem szégyellni való dolog, hanem nagy titok. Az anyák könnyét még Isten is engedi maga fölé hatalmasodni. Nemcsak az anyakét...

IX. Jézus harmadszor esik el a kereszttel.

A legsúlyosabb elesés állomása ez. A másokat is magával rántó zuhanás veszélye, de a legmé-

lyebb pontról való felkelés titka is. A szenvedélyek rabságának keresztjét egyre több embertársunk és családja is hordozza. Az alkoholista, a kábítószer rabja, de az önpusztító játékszenvedély is a legfontosabb szeretetkapcsolatokat zúzza szét, és rántja magával anyagilag, sőt erkölcsileg is a családot. Ám a legreménytelenebb helyzetből is van kiút. A harmadik elesésedből való felállással biztatsz minket erre, Krisztusunk! Beléd vetett mély hittel és bizalommal, beléd kapaszkodva mi is fel tudunk állni. És adj erőt a családtagoknak is, feleségeknek, férjeknek, gyermekeknek, szülőknek, hogy ne hagyják magára a gyengét, elesettet. Ne taszítsák ki a család védőszeretetéből, hanem együtt álljanak fel.

X. Jézust megfosztják ruháitól.

Nemcsak a ruhátlanság megaláztatossága, nemcsak az önmagunkból való kivetkőzés, de az önmagát elosztó szeretet állomása is ez. Micsoda szégyen a ruhátlanság szegénysége, a kiszolgáltatottság tehetetlensége! A divatozás által pedig éppen az ilyen elesettek iránti érzékünket veszítjük el. Milyen lelki szegénységre vall az önmagát lemeztelenítő szemérmertlenség vagy az önmagából kivetkőző erő-

szakosság! Csak önmagát megvalósítani akaró önzés, önteltség is megfosztja az embert önmagától, és nem marad mit adni: „*Semmit sem ad, aki mindent oda nem adott.*” Jézus mindent odaadott, még utolsó ruhadarabját is. Az igazi szeretet nem méricskél. Boldog házasság és család is ott terem, ahol mindnyájan a másikat akarják elsősorban boldoggá tenni, és nem a saját boldogságukat keresik csupán.

XI. Jézust keresztre szegeznek.

A *"nincs visszaút"* állomása ez. Ez a család és minden közösségi élet alkotmányának legfőbb paragrafusa. Keresztre szegezettnek lenni annyi, mint: elkötelezettnek lenni. Véglegesen, egymáshoz szegezettten férj és feleség, mint Jézus és a keresztt. A nincs visszaút legfőbb biztonsága. A megtartó szeretet legnagyobb erőforrása. Keresztre

szegezettnek lenni egyenlő azzal is, hogy családuknak közös meggyőződését vállalom és megvallom, abban hűséggel kitartok akkor is, ha hátránnyal jár, akkor is, ha szembe kell menni az egész világgal, akkor is, ha lenéznek érte vagy maradnak akár bolondnak tartanak miatta.

Jézus számára sem volt visszaút, mert ahogyan élete másokért való élet volt, úgy halálát is másokért, értünk vállalta. Ez a krisztusi alkotmány legfőbb paragrafusa.

XII. Jézus meghal a kereszten.

A halál titkának feltárulkozása ez az állomás. A szeretet erős, mint a halál, sőt annál is erősebb. Szeretteink elvesztésének fájdalmára ez az orvosság. A család szeretetének és hitének legnagyobb próbája szeretteink halála. Az idős kor, a súlyos betegség természeténél fogva könnyebbé teszi a halál elfo-

gadasát. A váratlanul vagy fiatalon elköltöző családtagok halála felháborít, mivel értelmetlennek látjuk és

lázadunk. Vannak családok, akik a gyermeket meg akarják óvni a halál szörnyűségétől. Vannak kultúrák, amelyek ki akarják iktatni a halál valóságát az életükből. Mégis csak egy jó megoldás van: szembenézni vele, és felvállalni Krisztussal. Akkor nem lesz törés sem a gyermek lelkében, sem a szeretetkapcsolatban, sőt Krisztusban folytonos marad a kapcsolatunk, mely a halálnál is erősebb és tartósabb. Krisztus halála a mi fel-támadásunk.

XIII. Jézus testét leveszik a keresztről és anyja ölébe fektetik.

A gyermekét elvesztő anya állomása ez. A természet rendjét fel-forgató titok. A kereszttől való megszabadulás mégsem a végső

megoldás. Az élet rendje szerint úgy kellene történnie, hogy a gyermekek temetik el a szüleiket, és nem fordítva. Mégis hányszor fel-forgatja a kíméletlen halál ezt a rendet! Hány édesanya tartotta már karjában halott gyermekét Mária óta. E mérhetetlen fájdalomra nincs sem emberi magyarázat, sem földi vigasz. A halált tartani ölkben, ahonnét az élet fakad? Csak isteni magyarázat van rá: „*nem hal meg örökre, fiad él, fel fog támadni*”. Ez az isteni válasz. Sokszor megszabadulunk a kereszttől, de mit sem használ, ha a halál foglyai maradunk. Önmagában ez még nem elég. Szívünk többre vágyik! Ezt a többre vágyást ki ne oltsátok lelketekből, gyermekeitekből!

XIV. Jézust sziklasírba temetik.

A sírok titkának állomása ez. A föld-be hulló mag bátorságának titka, az Isten hallgatásának beszédes üze-

nete. A sír bejárata elé még követ is gördítenek, mely elzárja a bent levő és a kint levők egymás felé vezető útját. A kő elhomályosítja a látást életünk nehéz, sötét pillanataiban, amikor szeretteink sírja fölött

állunk. Erősen próbára teszi hitünket, hogy igazak-e Jézus szavai az örök életről. Legyen a családban ilyenkor valaki, akinek eszébe jut a földre hulló mag sorsa, amely csak akkor hoz új termést, ha látszólag elpusztul, belehal, odaadja addigi életét. Szeretteink halála csak innét nézve veszteség, onnét az új élet gazdagsága. Legyen bátorságunk Krisztus ígéretére hivatkozni, hogy aki benne hisz, nem hal meg örökké. Egymás apostolai legyünk akkor is, amikor látszólag hallgat az Isten, látszólag távol van, mert valójában soha nincs olyan közel hozzánk, mint a fájdalomban, amikor soha nem tapasztalt új titkokat tár föl lelkünket átölelő hallgatásában.

*Miletics Katalin Janka
szobrászművésznő számos
munkája díszíti az ország
templomait, szakrális tereit.
Egyedi és különleges gondolatíságot
hordoznak plasztikái, faragásai,
érméi, domborművei.
A Kezek Keresztútja szokatlan
módon egy nulladik állomással
indul: a művésznő a
szenvedéstörténet részének
gondolja a szenvedés kelyhének
elfogadását, vagyis Jézus kimondott
"igen"-jét a Getszemáni kertben.
A Keresztút a feltámadás-képpel
fejeződik be.*

A Szentatya január 5-én fogadta az Olasz Katolikus Tanárok Szövetségének képviselőit

Kedves testvéreim!

Isten hozott titeket, a Katolikus Tanárok Olasz Szövetségének képviselőit országos kongresszusotok alkalmából! Köszönöm az elnök szavait.

Három témát szeretnék felkínálni nektek reflexiótok és elköteleződésetek számára: a találkozás kultúrája, az iskola és a család szövetsége, valamint a teremtésvédelmi nevelés. De arra biztatni is szeretnék titeket, hogy folytassátok a szövetség működtetését.

Először is szeretnék köszönetet mondani hozzájárulásotokért az Egyház azon törekvésehez, hogy előmozdítsa a találkozás kultúráját. Bátorítalak titeket, hogy ezt még erősebben és mélyrehatóbban tegyétek, ha lehetséges. E kulturális kihívásban ugyanis döntő fontosságúak az alapok, amelyeket lerakunk a gyermekek általános iskolai oktatásának éveiben. A keresztény tanároknak – dolgozzanak akár katolikus, akár állami iskolában – segíteniük kell kialakulni a diákokban a másik iránti nyitottságot, úgy fogva fel a másik embert, mint arcot, személyt, fivért és nővért, akit meg kell ismerni és

tisztelni kell a maga élettörténetével, értékeivel és hiányosságaival, gazdagságaival és korlátaival. Olyan gyerekek formálásában kell közreműködnötök, akik érdeklődők és nyitottak az őket körülvevő valóságra, képesek a törődésre és a gyengédségre – gondolok a gyermekek közötti bántalmazásra –, akik mentesek azon elterjedt előítélettől, mely szerint csak akkor érvényesülhetünk, ha versenyképesek, agresszívek, kemények vagyunk másokkal, különös, ha az illető különbözik tőlünk, idegen, vagy bármilyen módon akadálynak tekintjük őt önmegvalósításunk előtt. Gyermekeink sajnos ezt a „levegőt” szívják magukba, amin csak úgy segíthetünk, ha lehetővé tesszük, hogy egy másfajta, egészségesebb, emberibb levegőt lélegezhessenek be. E cél érdekében nagyon fontos a szülőkkel kötött szövetség.

Ezzel elérkeztünk a második pont-

hoz, vagyis az iskola és a család közötti nevelési szövetséghez. Meg vagyok győződve arról, hogy a nevelési szövetség felbomlott. Az iskola, a család és az állam közötti nevelési szövetség felbomlott. Újra kell kötönnünk. Mindnyájan tudjuk, hogy ez a szövetség régóta válságban van, bizonyos szempontból pedig fel is bomlott. Régebben a tanárok által adott ösztönzések és a szülők által adott ösztönzések jelentős mértékben erősítették egymást. Mára a helyzet megváltozott, de nem szabad visszasírnunk a múltat. Tudatosítani kell, milyen változásokon ment át mind a család, mind az iskola, és meg kell újítani elköteleződésünket az építő együttműködés mellett – vagyis újra kell kötnünk a nevelési szövetséget – a gyermekek java érdekében. Ha pedig ez az együttműködés többé nem működik „természetes” módon, akkor tervezéssel

kell előmozdítani, pedagógiai szakértők bevonásával is. De ezt megelőzően elő kell segíteni egyfajta új „cinkosságot” – tudatosan használok ezt a szót –, egyfajta új „cinkosságot” tanárok és szülők között. Mindenekelőtt fel kell hagynunk az-
al, hogy szemben álló feleknek gondoljuk és vádoljuk egymást, ehelyett meg kell próbálnunk a másik helyébe képzelni magunkat, látnunk kell azokat az objektív nehézségeket, amelyekkel ma mindnyájunknak szembe kell néznünk a nevelés téren, és így kell egy erősebb szolidaritást létrehozunk: szolidáris cinkosságot.

A harmadik téma, amelyet hangsúlyozni szeretnék, a teremtésvédelmi nevelés (vö. Laudato si' enciklika, 209–215). Természetesen nem csak arról van szó, hogy megtanítunk bizonyos fogalmakat, jóllehet erre is szükség van. Olyan életstílusra kell nevelni, amely a közös otthonunkkal, a teremtett világgal való törődő magatartáson alapul. Olyan életstílusra, amely nem skizofrén, vagyis, példának okáért, nem fordulhat elő, hogy gondjainkba vesszük a kihalt-félben lévő állatokat, de nem veszünk tudomást az idős emberek problémáiról, vagy hogy védelmezzük az amazóniai őserdőt, de elhanyagoljuk

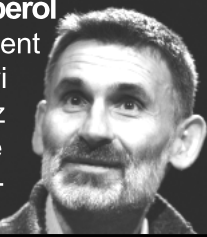
a dolgozók jogát az igazságos bérehez, és így tovább. Ez skizofrénia. Az ökológiának, melyre nevelünk, átfogónak kell lennie. A nevelésnek mindenekelőtt a felelősségérzet fejlesztésére kell irányulnia: nem arról szóló szlogeneket kell sulykolni, hogy mit kellene tenni másoknak, hanem fel kell kelteni a kedvet egy ökológiai etika megtapasztalásához, mindennapi döntésekkel és tettekkel kezdve. Olyan viselkedéssztylusról van szó, amely keresztény nézőpontból a teremő és megváltó Istennel, a Jézus Krisztussal, a világ-mindenség és a történelem középpontjával, valamint a Szentlélekkel, a teremtet világ szimfóniájában megvalósuló harmónia forrásával való kapcsolatban nyer értelmet és motivációt.

Kedves testvéreim, végül szeretnék néhány szót ejteni arról, milyen érté-kesszövetségetek működtetése. Ez az értékesség nem magától értődő, hanem folyamatosan dolgozni kell érte, és az ilyen intézményes alkal-mak, mint a kongresszus, erre szolgál-nak. Biztatlak titeket: újítsátok meg szándékotokat, hogy szövet-ségeketek olyan szellemben működ-tetitek, hogy emlékeztek az azt ins-piráló alapelvekre, figyeltek az idő-k jeleire és nyitottak vagytok a mai társadalmi, kulturális valóság hori-zontjára. Ne féljete a különbözősé-

gektől, sem a konfliktusoktól, ame-lyek általában jelen vannak a világi társulásokban; normális, természe-tes, hogy így van. Ne tagadjátok le ezeket, hanem nézzetek szembe velük evangéliumi stílusban, a szö-vetség valódi – a szabályzatban lefektetett alapelvek fényében né-zett – javát keresve. Szövetségként működni érték és felelősség, mely a jelen pillanatban rátok van bízva. Is-tennek és az Egyház pásztorainak segítségével kamatoztatnotok kell ezt a kezetekbe helyezett talentumot.

Pál Feri az apaság szerepéről

Úgy látom, hogy amint Szent József alakja a karácsonyi ünnepkörben, ugyanúgy az apák szerepe is háttérbe szorul, nemcsak a csalá-dban, hanem a gyermekeink

életére vonatkozóan is. Pedig kuta-tási eredmények bizonyítják, hogy az apáktól a gyerekeik olyasmit kap-hatnak, amit az anyáktól nem. A mi kultúránkban tíz édesapából csupán egyetlenegy kapcsolódik a gyerme-kéhez annak érzelmi intelligenciáját fejlesztő módon. Szíven találó és el-gondolkodtató ez, mert – szintén ku-tatások tanúsága szerint – az, hogy mennyire „*válunk be*” az élet-ben, alig van összefüggésben az iskolai eredményességgel, és elsősorban nem is az érzelmi intelligencián mú-lik, hanem szoros kapcsolatot mutat az érzelmi és a társas intelligenciá-val. A kutatók annak is utánajártak,

hogyan az apáknak ez a tíz százaléka milyen sajátosságokat mutat, és milyen hatással van a gyermekeire. Kiderült például, hogy az apák általában hevesebben, va-dabban játszanak a gyerekeikkel, mint az anyák. Még szeptemberben történt, hogy az egyik szentmise ele-jén a főkapun keresztül vonultunk be az oltárhoz. Ahogy a ministránsokat követtem a sor végén haladva, a templom kapuja előtt láttam, amint egy édesapa a bokájánál fogva fejfelé lefelé lóbálja a kisfiát. Az apa észrevette a kíváncsi és némi megütközést tükröző arckifejezésemet, s a lehető legtermészetesebben azt mondta: „Harangozunk.” Közelebről látnivaló volt, hogy mindketten hallatlanul élvezik, ahogy a fiút tényleg a harangzúgásnak megfelelően mozgatja az apukája.

Ezek a hevesebb játékok stresszhelyzetet hoznak létre, rövid ideig tartó, fölhevült érzelmi állapotot idéznek elő. Az érzelmi intelligencia fejlesztéséhez pedig azáltal járulnak hozzá, hogy ezek a hevesebb érzelmi állapotok, szélsőségesebb érzelmek és indulatok nemcsak megjelennek a gyerekekben, hanem egy rá gondot viselő édesapa segít neki abban is, hogy ezek az érzelmi hullámok lecsengjenek, megnyugodjanak. Mindezt azon az érzelmi és fizikai kapcsolaton keresztül teszi, amelyet a gyermekével fenntart. Az édesapának ez az egész folyamatot végigkísérő szerepe nagyon jól modellezi azokat a stresszhelyzeteket, amelyekben később az életünk so-

rán részünk lesz: előfordul majd, hogy heves indulataink támadnak, vagy erős érzelmeket élünk át – ám ezekben a szituációkban a lelkünkben ott lesz már egy begyakorolt minta arra, hogy mit lehet ilyenkor tenni. Fontos tudni, hogy a gyerek a kezdeti években önmagában és önmagától még nem képes hatékonyan kezelni ezeket a heves érzéseket. Szüksége van valakire, aki segíti ebben.

A másik ok, amiért az apa rendkívüli módon képes fejleszteni a gyermeke érzelmi intelligenciáját nem más, mint az, hogy játék közben sokkal több testi kontaktus jön létre közte és a gyerek között, mint az anyával való játék során. Jól emlékszem, mekkora élmény volt gyermekkorunkban dögönyözni aput (anyut sosem dögönyöztük), és rettenetesen jókat lehetett vele birkózni is. Apukám, akinek fájós volt a háta a sok üléstől, nemegyszer megkért bennünket, testvéreket, hogy taposuk meg. Igazán izgalmas dolog volt az apukám hátán járkálni, még azt is megengedte, hogy rugózzunk rajta, sőt, picit ugrálhattunk is. Ez a szoros fizikai kapcsolat fiziológiai és érzelmi reakciókat vált ki a gyerekekben. Ehhez aztán hozzájárul az is, hogy a fizikailag és érzelmileg elérhető édesapa biztonságot nyújt a gyermeke számára, lehetővé teszi, hogy a gyermek ezekben az erős érzésekben kontrollra tegyen szert, és idővel hatékonyan szabályozza azokat. Ez az a képesség, amire felnőttként nagy szükségünk lesz.

Pillanatképek pedagógus képzéseinkből...

Családi életre nevelés
(CSÉN) képzés

Bemutató énekóra

Quantum Language Learning
(QLL) módszertani tanfolyam

Vezetőképző 2017/18

